

Kommunustýrisformaðurin í Sumba:

— Ongin spurt um slangurnar, meðan eg havi sitið í kommunalimum

— Veit ikki um slangurnar eru brúkiligar. Slökkiliðið í Vági fyri alla sunnaru helvt av Suðuroynni. Hinar kommunurnar gjalda tá onki til rakstur. Brandmeistarinn skotið upp, at tær gjalda tímaløn fyri eldslökkking

Ongin í Lopra hevur hesi seinastu árin vent sær til kommunustýrið viðvíkjandi brandslangunum, sum vóru keyptar fyri fimm árum síðani. Ein maður í Lopra segði í Sosialinum mikudagin, at ætlanin var, tá slangurnar blivu keyptar, at nakrar av teimum skuldu liggja í Lopra. Men tær liggja framvegis allar í Sumba og hóast fleiri fyrspurningar frá fólki í Lopra, hevur kommunustýrið ikki latið við seg koma, segði heimildarmaður okkara í Lopra.

— Eg vil blankt avvisa, at nakrir fyrspurningur er komin, meðan eg havi verið í kommunalimum. Tað hevur ikki verið uppá tal.

Hetta sigur kommunustýrisformaðurin, Johan Hendrik Joensen í Sumba. Hann hevur sitið í kommunustýrinum síðani 1. januar 1977 og tók við formannssessinum í vetur.

Kommunustýrisformaðurin visti sama og onki um brandslangurnar, tá vit tosaðu við hann

Framhald á síðu 12

Brandstøðin í Vági. Slökkiliðið hevur rætt til at nokta at fara í aðrar kommunur at slökkja eld, men ger tað kortini ikki, sigur brandmeistarinn.

Seinast slökkiliðið var úti, var tað í Sumbiar kommunu. Tað var mánamorgunin, tá eini hús á Leiti brendu

Íslenskur garvari hendan vegin

Um nakrar dagar er ætlanin at ein íslendingur, ið starvast á einum stórum garvari í Saudarkróki í Íslandi, skal koma til Føroya. Hann skal m.a. vitja á skinnvirkinum Vilma í Vágum og greiða frá sølu og markaðarmøguleikum av lidnum skinnvørum. Hann kemur helst at hava okkurt skeið á Føroyaferð síni.

Tað er stjórin í »Útflutningsmiðstøð Ídnadarsins« í Íslandi, sum herfyri vitjaði í Føroyum, ið hevur boðið feroysingum at fáa vitjan av íslendingi, ið er serliga frægur innan garving av seyðaskinninum. Herfyri var annars ein feroysk sendinevnd í Íslandi fyri at seta seg inn í, hvussu íslendingar tilvirka sini skinn. Í hesi sendinevndini vóru ein fulltrúi í landsstýrinum og Vilhelm Nielsen, stjóri á Vilma.

Hyggja eftir æti frá flogfari

Felagið »Plankton« í Havn er farið undir at gera ymsar royndir og kanningar í samband við ætlanina at reka veiðu eftir æti.

Í seinastu viku vóru fólk frá felagnum við feroyska Cesna-flogfarinum, sum gjørdi sjómáarkanningar á Føroya Banka og Munkagrundinum.

Endamálið við kanningunum var at vita, hvussu til ber at siggja og fylgja við æti frá flogfærum. Aðrastaðni í heiminum verða flogfær vanligar nýtt, tá menn leita eftir og gera kanningar av ymsum fiskasløgum.

Tá tað er stilt í sjónum, er ikki óvanligt, at tað sæst nóg av reyðæti í sjónum. Á túrinum í síðstu viku visti tað seg at vera nakað av æti ymsa staðni vestanfyrir.

Formaðurin í felagnum Plankton, Knút Nolsøe, sigur, at felagið hevur keypt ein separator úr Bretlandi. Hann hevur sjálfur verið í fleiri londum fyri at kanna eftir, hvat slag av separatorum kann brúkast til ætaveiðu. Hann kom fram á ein bretska separator, sum nú stendur úti á verkstaðnum hjá Anfinn Debes í Havn.

Teir hava royndarkoyrt separatorin við saguspønum og visir hann seg at rigga væl til at skilja teir ymsu partarnar frá hvørjum øðrum.

Felagið Plankton hevur annars bílagt eitt skip úr Danmark, sum ventandi verður liðugt næsta vár. Tá er so ætlanin, at separatorurin skal setast í skipið, sum síðani skal fara at royna eftir reyðæti undir Føroyum.

Áttu at sent bónda heldur enn fulltrúa

— til Íslands at síggja hvussu teir tilvirka skinn

Herfyri var ein feroysk sendinevnd við umboðum úr landsstýrinum og einum feroyskum virki í Íslandi fyri at kanna, hvussu íslendingar tilvirka seyðaskinn.

Ætlanin er, at fulltrúin í landsstýrinum, sum var í sendinevndini, nú skal geva landsstýrinum eina frágreiðing um íslenska skinnframleiðslu.

Sosialurin hevur vent sær til Súsán í Jákupsstovu, leiðara á Lista- og handverkaraskúlanum í Sandoyinni, og biðið

hana um eina viðmerking til íslendsferðina hjá feroysingunum.

Súsán í Jákupsstovu, sum sjálf oftani hevur gjørt vart við, hvussu stóran týðning tað hevur, at vit tilvirka skinnini í Føroyum, heldur fyri, at tað er gott, at feroysingar nú gera sær vónir um at fáa meira úr seyðaskinninum, sum jú er ein partur av tí rávøru, vit eiga í landinum — afturat fiskinum.

Rætt at stuðla, men!

Eisini heldur hon tað vera gott, at menn verða stuðlaðir til at fara av

landinum, soleiðis at teir kunnu siggja, hvat ið verður gjørt aðrastaðni.

Men spurningurin er so, um stuðulspeningurin ikki var betur latin, um ein bóndi ella onkur annar, sum fekk við skinn, varð sendur istaðin fyri ein fulltrúa í landsstýrinum.

Súsán í Jákupsstovu: — Møguliga meti eg skeivt, men sjálf ivist eg ikki í, at Vilhelm Nielsen ella annar í sendinevndini hevði dugað at givið landsstýrinum fullgöða frágreiðing, men var t.d. ein bóndi við, so hevði verið ein afturat, sum kanska eisini fekk vinnuliga úrtøku úr ferðini. At øll, sum verða alment

stuðlað til ferðir, geva almenna frágreiðing um úrtøkuna, átti at verið sjálvandi.

Hálvvirka skinnini

Feroysingar hava eini 40.000 seyðaskinn árliga, men vit viðgæra bert uml. 10.000 skinn. Tey verða fyrri tað mesta seld á heimamarknaðinum. Hini skinnini, umleið 30.000 í tali, fara saltaði og ótilvirkaði av landinum.

Íslendingar harafturimóti tilvirka seyðaskinnini til útflutning. Teir »pinkla« skinnini, sum er at hálvvirka tey

og selja tey síðani til m.a. Pollands.

— Hverja leið eiga vit at ganga, spurdu vit Súsán í Jákupsstovu?

— Tað er gott, at nakað verður gjørt, og tað er gott, at menn nú gera sær vónir um at »pinkla« skinn, so ikki so nógvr fer ótilvirkað av landinum. Men høvdu vit afturat »pinklingini« framleitt skinn til lidna vøru og trúð so mikið uppá egnu meg, at vit tordu at brúka egið snið í staðin fyri at læna tað, sum onnur (við biligari arbeiðsmegi) útflyta, so eru vit fleiri, sum meta, at væl meira enn 17 kr. fingust afturat úr hvørjum skinni.

Fáa ov lítið fyri skinnini

Íslendingar hava annars upplýst, at teir við at pinkla skinnini, fáa uml. 17 kr. meira fyri tey, enn um tey fara heilt ótilvirkað av landinum.

Súsán í Jákupsstovu sigur at enda, at hevði so væl verið vordíð, at tey, sum eiga seyðin, fingur meira fyri at lata skinnini frá sær, so høvdu vit óivað skjótt átt fleiri góð skinn til liðugt framleidda vøru, sum at enda kundi verið seld í landinum ella uttanlands.

— Tá varð landsúrtøkan fyri hvørt skinn væl størri.

Bert ein lítill partur av okkara skinum verður tilvirkaður til lidna vøru